

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XI., číslo 8.

srpen 2005

Obsah: Poselství bílého roucha: Bl.Jana z Azy, bl.Augustin Kazotič z Lucery, sv.Dominik, **K nejvyššímu cíli** (14), bl.Jan ze Salerma, **Tajemství hory sv.Klimenta** (15), , bl.Aimo Taparelli, sv.Hyacint, bl.Manes, bl.Jordán z Pisy, sv.Růžena z Limy, bl.Jakub z Bevagne, **Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kužely O.P., Zprávy**

Královno nanebevzatá, oroduj za nás

+++

Poselství bílého roucha

2.srpna

Milá duše!

ěžko se mi zanechává pro Tebe nějaký povzbuzující vzkaz, když je můj život jaksi přezářen životem mých dětí. V našich dobách není úloha ženy ve veřejném životě nijak zvlášť ceněna.

Můj manžel Felix Guzmán, vznešený šlechtic a hrdý rytíř, se mnou počítá jen jako se svou manželkou a matkou našich dětí. Kvůli tomu však netrpím

pocitem, že by na mě náš Pán zapomněl. Rozhodně tím netrpí ani má láska k mému manželovi a k našim dětem, když mi manžel podle všeobecného mravu vyhrazuje místo hradní paní a strážkyně domácího krbu. Ani se nesnažím něco na tom změnit. A přesto nejsem poražena a zbývá mi dost místa pro jedinečné osobní hrdinství. Pán zná mou pokoru a touhu po zcela původním a neopakovatelném hrdinství. Když se skrytý život nemůže projevit navenek jedním způsobem, vynalézá pro mne úplně jiný způsob.

Moje hrdinství je méně okázalé, ale tím víc účinné. Denně posvěcuji modlitbami a pokorným přijímáním svého údělu celou svou rodinu. Tak tvořím zázemí modlitby a sebezáporu pro požehnání veřejného působení mého manžela. Věřím, že svými modlitbami a svým utrpením vyprošuji od Pána požehnání, aby můj manžel vytrval v životě jako udatný rytíř bez bázně a hany. Stejným způsobem dosahuji od Pána milosti, že se stávám matkou tří dětí. Víím, jak dnešní ženy nerady snášejí vše, co souvisí s mateřstvím, takže se tomu někdy snaží vyhybat. Ještě hůře snášejí svůj úděl, že jsou nejen rodičkami dětí, nýbrž také jejich vychovatelkami. Tak je jejich výchova dětí v rodině řetězem stálého hlučného napominání, pak i kárání, trestání a ponižování.

Od chvíle početí se však modlím za toho, kterého nosím pod srdcem. Modlím se za jeho zdraví, za jeho narození, za jeho spásu pro věčný život s Bohem, za jeho vznešenou službu pro našeho Pána Ježíše Krista. To není marné. Tak už od početí každého z mých tří synů vytvářím s Boží pomocí ve svém nitru rajskou zahradu. Když nosím posledního z nich, Dominika, stále se za něj modlím k Pánu uprostřed svého snění o jeho mimořádném úspěchu. Když nosím pod srdcem své třetí dítě, konám pouť ke svatému Dominikovi ze Silos, slavnému benediktinskému opatovi. Tento světec je ve Španělsku uctíván zvláště za šťastný návrat křesťanů z maurského zajetí, který právě on svými modlitbami vyprošuje. Proto sleduji, jak na jeho hrobě visí těžké okovy a železné kruhy osvobozených křesťanů. Sem si přicházím vyprosít požehnaný porod a zaslíbit své očekávané dítě těm nejvznešenějším věcem. Uprostřed jednoho zvláště prozářeného snu se mi vnuká obraz chlapce se zlatou hvězdou na čele. Jindy se mi vnuká obraz psa, který nese v tlamě pochodeň a zapaluje celý svět.

Bůh mi žehná požehnáním mým třem synům. Vychovávám je s pokojnou trpělivostí a láskou. Vlastním příkladem toho, že jsem stále plná soucitu s nešťastnými a trpícími, jim ukazuji životní cestu ke službě každému trpícímu. Jak Antonín, tak Mannes i Dominik, se stávají kněžími. Všichni dosahují velkého hrdinství ve službě Boží, zvláště Mannes, ale nejvíce ze všech můj nejmladší, Dominik. Jako vzorný pes Páně odhání nepřátele od svěřených oveček a pochodní pravdy zapaluje celý svět. Možná zapálí i Tvé srdce ohněm lásky pro Krista.

Tvoje Jana z Azy

Milá duše,

od mládí žiji podle Augustinovy zásady: "Kdo se dobře modlí, ten dobře žije". To mě vede do ústraní. Když takové ústraní nenacházím ve svém blahobytném domově v dalmátském Trogiru, vstupuji do řádu. V bílém rouchu Otce Dominika odcházím na studia do Paříže. Pod vedením Otce Tomáše z Akvina se tu sám učím nejen vědění, ale i ctnosti. Především ale hlásám Krista v rodné vlasti.

Když je kardinál Mikuláš Boccasino poslán jako papežský legát do Maďarska, vybírá si za svého společníka právě mě, protože moje rodiště podléhá tamní správě. Přitom se velmi sblížíme. Po jeho zvolení papežem mě povolává k sobě. Nedbá na moje námitky a světlí mě biskupem. Pak mě ustanovuje biskupem v Zagrebu. Zakládám tam dominikánský klášter. Jenže zdejší zpupní chorvatští mocipáni kladou překážky mému působení. Obracím se s prosbou k papeži, abych se tu mohl zříci biskupského úřadu a vrátit se do ústraní k modlitbě. Nový papež mi částečně vyhovuje. Překládá mě do Nocery v neapolském království. Ústraní k modlitbě mi zase chybí. Navíc je moje nová diecéze plná nejrůznějších pověr a nešvarů, které v ní zanechávají Saracéni, dlouholetí pánové tohoto kraje. Zasvěcuji celou diecézi, Panně Marii, Královně řádu Kazatelů. Po půl roce mého působení v jižní Itálii si mě Pán povolává k sobě. Tak nakonec dosahuji vytouženého ústraní a pokoje s naším Pánem.

Tvůj bratr Augustin Kazotič z Lucery

+++

8.srpna

Milá duše,

jsem nejmladší dítě velkomožného pána z Azy. Avšak žádný benjamínek. Zním tvrdost výchovy v rodině, kde se uznává čest, vybojovaná jedině na vojenském poli. Na druhé straně nemohu popřít něžný pohled mé máti, který mě provází ještě před mým zrozením. Z jejího vyprávění se dovídám o tajemně prozářeném snu z doby, kdy mě nosí pod srdcem. Dodnes cítím laskavost jejího blahodárného pohledu, jímž mě v modlitbách provází dávno před narozením.

Po sedmi letech se moje pokojná povaha, nepoužitelná na vojenském poli, nedá už před nikým doma utajit. Posílají mě ke strýci, přednímu knězi. Během sedmi let se mi dostává důkladného vzdělání. Pak přichází na řadu další vzdělávání v Palencii. Tři roky si osvojuji zásady řečnictví, svobodných umění včetně filozofie, a dále logiky. Další tři roky se zabývám matematikou, astronomií a harmonií. Neopomím přitom ani hudbu a zpěv. V době, kdy moji vrstevníci dosahují slavných vítězství na poli války s Maury, a někteří z nich během bitevní vřavy vydechují naposled, stojím ve svých jedenadvaceti

letech na vrcholu svého studia. Celych deset let se obírám teologií. Poté si mě vyhlédne převor kláštera v Osmě, Diego de Azevedo. Říká mi: "Pojď, drahý Dominiku, podrob se pravidlům a staň se kanovníkem tohoto kláštera." Ochoťně to přijímám. Zanedlouho mě otec Diego jmenuje svým zástupcem. Sám je povolán na arcibiskupský stolec v Osmě.

Sleduji chudáčka Františka, který na sebe bere nový způsob života. Jako u něho, tak i mému putujícímu kazatelství předchází doba poustevnického života. Na každém rohu slyším řečnit mluvky o blížícím se konci. Já však nemluvim o konci. Nikdy toho nezačíná víc než právě nyní. A nikdy nebylo víc mládí než nyní.

Vzhůru! Za velkými apoštoly a spojením s nimi! Jsem osamělý a mám tak málo času. Už jenom sedmnáct let!

Neznám svou cestu. Zním něco lepšího než nějaký promyšlený plán a důmyslný postup. Velké osvobození pro Boží dílo. Úplné odříkání kvůli Kristu Pánu. Taková závrtná vnitřní svoboda bezpochyby přitahuje Ducha. Tak se mi dostává první znamení. Kastilský král posílá našeho biskupa Diega z Osmy do Dánska. Jdu s ním. Máme vyjednat sňatek kastilského prince s dánskou princeznou. Cestou prožívám úžasnou odpoutanost od všech dosavadních vztahů. Najednou objevuji jinou tvář Církve, než jakou znám z domova. Ze Španělska znám její sličnou tvář, zahalenou do vzácných látek a ozdobenou mnoha šperky. Najednou poznávám mnichy, zahrabané v kláštorech a biskupy, utápějící se v blahobytu, nádheře a přepychu. A tolik duchovních osob zapletených do nejrůznějších podvodů a zločinů spolu se světskými velmoži! Je-li kde slavena nedělní mše, tedy slyším, jak lid mechanicky odříkává Vyznání víry a Otčenáš. Místo radostné zvěsti evangelia našeho Pána se ze všech stran ozývá zastrašující hrozba pekelným ohněm a věčným zatracením. Bojím se počítat fary, pronajaté spolkům laiků bez opravdové víry a jarmarečním komediantům.

Poznávám špinavé a zaprášené zákulisí triumfující Církve obecné. Jak bezmocné je papežství! Jak chabá je ochrana křesťanstva před náporu islámu pouhým násilím! Vojenským zákrokem velmožů odrazíš jeden jeho nápor, jiný prosakuje do myšlení mnoha lidí.

Chceš žádat o pomoc krále? Tolika válkami je zadlužen. Vězí v dluzích až po uši. Závisí na půjčkách od Židů. Král je bezmocný.

A starý biskup nemůže uvěřit, že svět je tak špatný.

Náš temný věk mě pohoršuje tolika nepravostmi, ale nikdy to nejsou žádné vyložené sprostoty. A nemůže za to žádná "zlá" doba. Dělalí to hříšní lidé. Proto má každé století svůj temný věk, protože lidé jsou za všech dob dobří i hříšní, a ti špatní někdy dosáhnou většího vlivu. Dá se to nějak změnit? Určitě, ale když dva dělají totéž, nemusí to být totéž. Navenek se takový Petr Valduš podobá Františkovi z Assisi tím, že rozdává svůj majetek chudým. V prvním

případě je to Boží dopuštění hříšníka, kdežto v druhém požeňání, které spočívá na světcích. Svatost roste ze svátostí. Jenže jak se to má stát?

Nemysli si, že k tomu všemu přistupuji s nějakým promyšleným plánem. Každý můj další krok je krokem na tenkém ledě a já se upínám vždy jenom na ten následující a vyprošuji si k němu sílu a ještě vyšší nadání. Den co den, hodinu co hodinu uvažuji, že přijímá-li svátost nějaké uplatnění ve mně, děje se to nejspíš jako následnost kroku za krokem, v níž se nic neopakuje, a právě tato chvíle je ta jedinečná, pro kterou jsem zrozen. Stojím na prahu úžasného díla.

Biji na poplach, ale přitom nastavuji vlastní kůži. Hrad Štěpána z Lervianu je dračí skrýš. Rojí se to tam katarskými zrádci víry. Nejsou to žádní hlupáci. Rozumu mají dost. Dokonce učenost některých z nich je neslýchaná. A oni jí dovedou strašlivě zneužít tím, že svou prostopášnost dovedně spojují s odporem, jaký ve svědomí každého slušného člověka budí úpadek a zneuctění četných duchovních osob. Přitom nezapomenou zahrát na strunu, líbezně znějící neklidným davům, bouřícím se proti každému zavedenému pořádku víc než kdykoli dřív.

Sotvaže dosahuje vrcholu pohoršení mezi těmi, kdo se ústy hlásí k našemu Pánu, ale jinak mu odporují, bují a šíří se podivné novotvary. Vyrůstají z tajemného Těla Páně zplaněním vyšlechtěné odrůdy. Katarské úchylnosti cizopasí na nevzdělanosti a lenosti mnoha duchovních osob. Zapytlačí si i v Písmě svatém. Valdenské výstřelky se ujímají v prostředí hrabivosti těchto lidí, kteří ulpívají v teplém místečku s dobrým bydlem.

Tolik slovních potyček, kterým musím čelit po dlouhé měsíce v Levianu, Désiers, Carcassonu, Toulouse a jinde, potvrzuje mou předtuchu. Tolik je mi to trapné, a přesto nemohu před tím uhýbat. Opravdový šlechtic ducha je povznesen nad všechny starodávné obludy, cizopasíci na lidském hříchu a nevědomosti. Proto hledám dračí doupe, aby zamířil přímo do srdce nestvůry, strašící a trápící všechny lidi dobré vůle.

Nejrafinovanější mezi těmito "dokonalými" příživníky, zneužívajícími lidské důvěřivosti, sídlí ve Fanjeaux. Vydávám se do té dračí sluje, abych vytrhl ze záhuby ty, kdo se dávají svěst. Není to zbytečné hazardování. Odvádím jim ke Kristu devět děvčat. Zakládám s nimi klášter v Prouille, takový mateřský přístav, do kterého se vždy znovu a rád vracím.

Papež Innocenc III. nezůstává stranou. Prosí o pomoc své věrné velmože západní Evropy. Dobývají Béziers a Carcassone. Pak se válka šíří celou zemí. Brání pořádek proti rozvratu, ale zůstává za nimi nemenší spoušť. Když poleví válečná vřava a Prouille zůstává uchráněno, usazují se v Toulouse, ovšem se souhlasem biskupa Fulka. Už deset let cestují, nastavují chápavé srdce hříšníkům, přináším rozhrěšení a pravý pokoj v jejich duších, hlásám Krista. Následuje mě hrstka nadšenců.

Povolovací listina, kterou papež Innocenc III. bere náš klášter v Prouille pod svou osobní ochranu, pochází z 8.října 1215. Začátkem dalšího roku působím v Narboně. Pak odcházím do Prouille. Jedna duchovní rodina našich sester se usazuje v Toulouse. První řehole je v obrysech sestavena a obsahuje smělou novotu: vzdáváme se tělesné práce a následně se zříkáme pozemků. Koncem letošního srpna jsem jako první mezi v rovnými v našem prvním klášteře v Saint Roman, žijícím podle našich řádových stanov.

Narození našeho Pána 1216 oslavuji v Římě, kde dosahuji od nového papeže Honoria III. slavnostního potvrzení. Nato putuji do Languedocu. Všichni mi radí, abych se s věrnými usadil na jednom místě. Nemohu však dát na lidská doporučení, ani na hlas své vlastní pohodlnosti, nýbrž jedině na tvůj hlas, můj Pane. Proto všechny rozesílám do světa. Činím tak s nesmírnou smělostí, i když vím, že si od někoho vysloužím

označení fanatika. Nedělám to s žádnou tvrdostí, ale s pokorou. Ty, kdo se mě zdráhají poslechnout, netrestám, ani nevyklučuji, nýbrž je na kolenou prosím, aby splnili tvou vůli, můj Pane.

Uprostřed ohně povstání v okrese rozesílám své bratry, sedm do Paříže, čtyři do Madridu, a sám se vracím s jedním bratrem do Říma, abych založil klášter v San Sisto.

Není nás ještě ani třicet bratří. Jsem si však jist, že se semeno zkaží, když zůstane ve stodole, ale přinese užitek jen když se rozeseje. Rozesílám další své bratry. Kam s nimi? Cílem je Bologna. Vysoká škola tam odporuje pařížské. Spěchám do Francie.

Oba naše nové kláštery, v Prouille a v Toulouse, jsou ohroženy. Vyděšení bratři se vracejí za mnou. Dva z nich posílám do Lyonu, kde demonstrují valdenští. Nezdržuji se tu a odcházím do Španělska. Zakládám klášter Santa Cruz v Segovii. Zanedlouho shledávám v Paříži třicet řeholníků. Tak zakládám domy v Reims, Metách a Orleansu, v Poitiers a Limoges. Další měsíc se vracím do Itálie. Chodím všude pěšky. V září 1219 hlásám Slovo věčného života v Bologna a jako blesk s nebe je tím zasažen bratr Reginald.

Kudy procházím, tam proletím jako padající jasná hvězda. Víím, jak to strašně rozčiluje biskupy, kancléře, děkany a nejrůznější další církevní veličiny, kromě papeže. Papežské listy a buly prší jedna za druhou, aby místní

duchovenstvo v Paříži, v Prouille, v Toulouse, Madridu i v samotném Římě vyšlo našemu kázání vstříc.

V únoru 1220 přivádí krakowský biskup čtyři ze svých kněží s sebou do Říma. Uchvacuji je pro naše velké dílo a hned jsou z nich čtyři noví kazatelé. Za dva měsíce je posílám do Polska. Pronikají na východ, skoro až na hranice země Kumánů.

Zbývá mi už jen jedenáct měsíců života. Cítím, že je třeba svolat a uspořádat první všeobecné řádové shromáždění. Činím závažné rozhodnutí: vzdát se nabytých statků, pozemků a odkazů. Zachováváme si spojení s chudobou kvůli tobě, Pane. Není to jen gesto. Slavnostně před shromážděnými bratry trhám darovací listiny.

V květnu 1221 opouštím Řím. V Benátkách se setkávám se s mým přítelem, kardinálem Ugolinem, abych se ním rozloučil. Cílem mé cesty je Bologna. Přicházím se smrtí na jazyku.

Právě uléhám na velký slavník. Vyznávám, že po celý život odporuji bludům, ale připomínám, že z celého srdce miluji každého, kdo bloudí.

Ležím tu jako Lazar a chystám se uprostřed svých bratří vypustit svou duši. Bratří je čím dál tím víc. Následují mě ve svých modlitbách, ať jsou zde nebo v Římě, ve Francii nebo Španělsku, v Lombardii nebo Provenci, mezi Poláky či mezi Čechy. Všechno se to děje kvůli tobě, můj Pane, abych o tobě spolu s nimi svědčil přede všemi, a tak pomohl každému zamilovat si tě, má Lásko, na kříž přibítá.

Nyní moje ústa, která odedávna mluví s Tebou, můj Pane, a o Tobě, pokojně oddechují. Až k peklu zavržených rozestírám záchytnou síť lásky, aby nikdo navěky nezahynul.

Tvůj bratr Dominik Guzmán

+++

K nejvyššímu cíli (14) Pokojná síla

Po všech napomenutích a výzvách k lásce a k důvěře vůči Mně ti slibuji, že tě nenechám ve tvém soužení. I uprostřed bolestí a opuštěnosti zůstávám s tebou, ovšem nejen jako svědek tvého utrpení, nýbrž se svou útechou a posilou.

Když ti říkám, že ti dávám svůj pokoj, chápej, že Můj pokoj je docela jiný než prosté bezvětrí před bouří a nespravedlivý mír a klid zbraní ve světě.

Proto s tebou koneckonců mluvím, abych ti uštědřil pokoj, aby v tobě tento pokoj rozhostil Základem Mého pokoje je má svrchovaná moc a velikost, která nade vším vítězí. Když ho máš a v sobě uchovááš, nic ti nemůže škodit, protože jedině Já přemáhám svět i s jeho pozemským vládcem

Moje neutuchající lásky, přesahující potupnou smrt na kříži je ti zárukou pokoje v tobě i mezi tebou a ostatními. Neváhej spočinout ve Mně, který o

tebe tak pečují, že nešetřím ani vlastní život ani vlastní Dítě. Jen se spolehni na tuto lásku, která je schopna takových obětí.

Už proroci o Mně předpovídají, že jsem knížetem pokoje, že přináším pokoj a sama Moje vláda je pokojná. Jsem ztělesněný pokoj, protože uděluji pokoj tvé roztěkané mysli. Dávám tvé mysli svou svatou životodárnou Pravdu, které dovede ukojit tvou žízn po pravdě, po nesmírných obzorech pravdy. Jsem tvůj pokojem a odkazuje ti svůj pokoj, protože ti odkazují lásku svého Nejsvětějšího Srdce, a ta jediná mezi láskami upokojí věčně nenasyčené srdce, stále se vzpínající po opravdové lásce. Proto ti opakuji, že ti zanechávám svůj pokoj, protože ti zanechávám spojení se Mnou samým, s Mým životem, s Mým učením, se svou Krví. Proto můžeš zajištěn tímto dědictvím spočinout v pokoji, který je Mým odkazem.

Tvým prostřednictvím však odkazují daný pokoj světu, když dávám svou Krev k dostatečnému učinění za tvé hříchy ve světě, a tak zajišťuji pokoj mezi sebou a veškerým stvořením. Jsem v dokonalé jednotě se svým i tvým Otcem a v této jednotě je svrchovaný pokoj. Proto, když máš spojení se mnou, totiž především s Mým Duchem, tak máš v sobě tento základní pokoj jednoty.

Vykoč ze svého dětství do plné dospělosti Mého přítele a pomocníka. Učiním tě zprostředkovatelem tohoto pokoje a míru, protože zprostředkuješ jeho Moje odpuštění a smíření. Proto máš jako Můj přítel první právo na tento pokoj, aby se z tebe mohl šířit na ostatní. Zvláštní spolupráce se Mnou je povznášena vyšším nadáním a roste. Jen se přičiň, aby toto tvé spojení s e Mnou bylo také spojení s Mým životem služebníka. Tvůj pokoj poroste, když se uznáš, že máš ve Mně nejlepšího přítele, toho, jenž ti nejlépe rozumí, protože s tebe snímám nejtěžší břemeno. Pak se můžeš U mě kdykoli ucházet o pokoj, protože právě tvým prostřednictvím vztahuji ke všem své ruce a volám: *"Pojďte ke Mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a Já vás občerstvím."*

V současnosti jsi zaplaven bolestí, únavou a smutkem. A útěchy, světla a pravého pokoje nacházíš v sobě i kolem sebe velmi málo. Děsí tě temné vyhlídky do budoucnosti. Stahují se nad tebou hrozivé mraky ekologické pohromy. Mate tě rozvrat, který se šíří na všech stranách. Tolikrát se ti zdá, že tvá práce je neplodná, že se z ní rodí jen samé trní, že je marné všechno, co podnikáš. Především je jasné, že ti jako Mému příteli a důvěrnému pomocníkovi při záchraně a obnově světa nikdo na světě nerozumí. Nikdo nerozumí tvé naprosté oběti, kterou Mi jako zvláštní služebník přinášíš. Nikdo nerozumí tvé lítosti nad hříchy, nerozumí tvému smutku nad různými radostmi, které se ti snaží vetřít do soukromí pomocí televize či rozhlasu. Tak vysíleně klesáš a jdeš do kolen, abys přitom upřímně volal: *"Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života..."* Ostatní ti nabízejí jenom problémy a povrchní malichernosti, kdežto ty přinášíš ostatním Můj život. Usmiřuješ rozhádané strany. Vléváš klid do duše. Působíš pokoj mezi dušemi navzájem.

Kdo prožije tvou jednotu se Mnou, a tím i naším věčným Otcem, ten se musí sklánět s pokojnou a mírumilovnou láskou k ostatním. Jenom v té míře se ti dostává Můj vnitřní pokoj, v jaké míře žiješ z Mého Ducha. Pokoj je spočinutí v řádu. To však nejde automaticky. Napřed obnovuji řád v celém svém stvoření, ve tvé duši, mezi Mnou a tvou duší, jakož i vzájemný řád mezi dušemi ostatních lidí.

Neponechávám si však tento řád jen pro sebe, nýbrž ti ho sděluji v podobě svých rad a pokynů. Smysl celého daného řádu je, abys vždy hledal ve všem především vůli našeho věčného Otce. Tak hledej především duchovní království, a to je to moje vlastní království. Když říkám, že je to především duchovní království, není to žádná nadpozemská chiméra. K duchovnímu se pak váže tělesné. Dobře víš, že ti všechno ostatní přidám. Myslíš, že jen slibuji, a nic nedodržím? Poukazuješ přitom na okolní poměry i na rozervanost v sobě?

Víš, proč je tolik neklidu, svárů a zápasů kolem tebe, ba i ve tvé duši? Protože se stále snažíš hledat jen sebe a vyvyšovat se na úkor ostatních naproti nim, dokonce i na úkor Mne samého a proti Mně. Chceš se uplatnit za každou cenu, i za cenu porušení Mých svrchovaných zákonů.

Vím o tom. Přesto i za těchto podmínek ti slibuji pokoj. Chci jen trochu tvé dobré vůle. totiž vůle, podrobené vůli Mého i tvého Otce nebeského, protože žádná jiná vůle není dobrá.

Tento pokoj je tvá nejlepší jistota a nejsladší odměna. Podepře tě v těžké chvíli tvé nemoci a ohrožení okolím. Může se ti stát, že i jako Můj přítel budeš podezírán, že jsi neodevzdal celé srdce jen službě. Někdo si bude špatně vykládat tvoje dobře míněná slova a činy. Na lásku ti lidé odpoví nevděkem, pomluvami a urážkami. Copak neznáš osamělý dav, sváděný a manipulovaný sdělovacími prostředky? Tehdy je jediný zdroj tvé jistoty a sebedůvěry tvoje vnitřní usmířenost se Mnou. Neváhej a opři se o to, co konáš s Mou vyšší pomocí a bez postranních úmyslů! A hned jsi v pokoji se Mnou.

Tak se už neznepokojuj, že tě svět nechválí. Vládce světa to svým sluhům ve sdělovacích prostředcích nedovolí. Nelekej se a přestaň se děsit neklidu a zápasu, které ti svět strojí. Pravý pokoj a mír nepochází ze světa, a svět ho ani nemůže dát. Svrchovaný pokoj je v lásce a spojení je Mnou. Když ti svět chystá za tvou lásku a slova pravdy jen samé pomluvy a urážky a pronásledování, neztrácej duchapřítomnost. Já, jemuž sloužíš, už dávno přemáhám svět a jeho odporného vládce. Vládce světa, odvěký lhář je bezmocný. Zdržuje se zde jen proto, že mu dáváš příležitost. Vyhrává už tím, že tě svým štekotem, dotíráním a dorážením zneklidňuje, takže si necháváš vzít Mou radost a pokoj. Nikdo ti nemůže vzít Můj pokoj, ani Můj radost, pokud ji sám zoufale a ustrašeně neodložíš.

Když jednou přemáhám svět., tak toto přemožení trvá navěky, takže jej přemáhám stále znovu, a to stále těmi nejnepatrnějšími vnějšími prostředky.

Mám k tomu jen tvé lidské tělo, a kříž dodává už sám vládce světa. Přesto i v tomto přemáhání světa stále nepatrnějšími prostředky je pomalý, ale jistý postup. Tam, kde straší dávno pohřbené obludy starodávné rasy, a kde se ustrašeně krčíš, stačí pár kapek svččené vody v rukou veselého kašpárka, aby se příšery s kvílením sesypaly k zemi, a jevištěm světa zaburácí tvůj radostný smích.

K ozdravení světa, kterému chybí pokoj a radost, ti stačí jeden Můj pokoj. Proto se pevně zakotvi a zabydli v Mém pokoji. Potom budeš moci právě tímto pokojem jím mohli oblažit a posílit ostatní, kdo se bez něho smutně kolem tebe plouží a potácejí a vzhlížejí k tobě s nevyslovenou otázkou a ztajeným očekáváním, zda aspoň u tebe naleznou tento Můj pokoj.

Denně vyprošuj tento pokoj celému světu! Znovu a znovu po něm volej v prosebných modlitbách při bohoslužbách. Celé tvé poslání spočívá v působení a šíření Mého pokoje. Obětí mše svaté stále znovu smiřuješ nebe se zemí. Ve svátosti smíření vléváš do svého okolí smír a pokoj. Nejsvětější svátostí uvádíš ostatní lidi do důvěrného styku s tímto pokojem a ušlechtilým mírem. Kdykoli stojíš u lůžka nemocného, pečuješ o to, aby jeho pokoj zůstával ve Mně.

Pro tuto službu pokoje uděluješ všem povoláním políbení míru se slovy: *Pozdravte se pozdravením pokoje!* Měj ustavičně s sebou pohotový *Můj pokoj* pro všechny okolnosti, pro všechny potřeby, pro všechny úzkosti tvé i těch, kdo se k tobě utíkají.

Nemůžeš se snažit o Můj pokoj pouze pro sebe, nýbrž také pro ostatní. Proto nejenom proživej tento pokoj, nýbrž jej obnovuj, uchovávej a rozvíjej ve své duši, abys jej pak mohl předávat dál. Pokoj Mého důvěrného Božího přítele a zvláštního pomocníka se vykupuje nesmírnou pokorou. Přestaň dychtit po bohatství, po titulech, po uznání, a zůstaneš pořád klidný, protože co ti kdo může dát nebo vzít, jestliže máš Mne a Mou lásku a pokoj? Hlavně, že se líbíš našemu společnému Otci. Čím jsi pokornější a více podrobený Mé vůli, tím více převyšuješ ostatní moudrostí, a tím jsi také pokojnější. Většina neklidu, sporů a hádek vychází z nezdravé sebelásky, z pýchy, která by chtěla vynášet jenom sebe, všechno mít a všechno ovládat. Strůjce neklidu pak cítí opuštěnost ode Mne a zakouší také nepřátelství od těch, které chce ovládat.

Hluboký duchovní život, stupňující se láska ke Mně a rostoucí přátelství se Mnou je životem Mého pokoje, který ti odkazují. Když si Mě zamiluješ a dosáhneš vnitřní zkušenosti o tom, jaký doopravdy jsem, když dovedeš se Mnou důvěrně rozmlouvat jako se svým přítelem a sloužit Mi jako Můj důvěrník, najdeš ve Mně zdroj pokojné síly, úlevy v bolesti, osvěžení při únavě, lék na každou nemoc a ránu. Tak z této pokory a lásky roste hlavní podklad pokoje. To je pravá duchovní svoboda Mého přítele. Když se všeho vzdáš a přijmeš v lásce ke Mně cenu všeho a v pokoře svou cenu, tak zůstáváš pokojný, i kdyby ti bylo všechno vzato. Kdyby ti vládce světa odebral i to

nejkrásnější, kdyby ti vzal zdraví, kdyby ti nějak vygumoval celou paměť, uloupil obrazotvornost a pronikavě oslabil tvé myšlení, kdybys byl oloupen o všechno kolem tebe i o tvou lidskou důstojnost, přesto ti nezabrání milovat Mne- V tom ti nemůže překážet ani nejmodernější technika, ani žádné genetické inženýrství, které by tě chtělo v základě změnit. Máš Mne, odpovídáš na Moje volání, aby ses s Mou pomocí stal Mým přítelem a důvěrníkem. Můj odkaz ti nemůže nikdo vzít, Z toho místa tvého pokoje ve Mně tě nikdo nemůže vytlačit. (Pokr.)

+++

9.srpna

Milá duše,

od mládí jsem veden k službě Boží. Proto se stávám knězem. Jenže mě vede podobná touha po dokonalosti jako Otec Dominika Guzmána. A tak se slavně zaslibuji chudobou, čistotou a poslušností této znamenité cestě. Otec Dominik mi v Bologni sám pomáhá obléknout bílé roucho. V těch dobách jistý měšťan zve bílé bratry do Florencie. Vydáváme se tam, avšak onen šlechtný muž je už povolán na věčnost. Nacházíme útulek v Ripoli u města květů. Odtamtud se den co den vydáváme hlásat Krista florentánům. Postupně získáváme příznivce, až tam zakládáme klášter Santa Maria Novella. Dvakrát nás tu navštěvuje Otec Dominik.

Jako jinde i zde se různí blouznivci snaží očišťovat Církev od různých nešvarů. Tito "patarenové" si počínají tak zmateně, že se snaží Církev očišťovat docela světácky a bezostyšně, násilně, jak se říká „blátem z ulice“, až se koneckonců stavi proti Církvi samotné. Vystupují proti nim tak horlivě, že mi říkají "Kladivo kacírů". To neznamena, že bych si vůči nim někdy počínal tak násilně jako se toho dopouštějí oni, ba ani k ničemu takovému nepodněcují nikoho jiného. Dovedu ve svých promluvách spojovat vážnost se srdečností a radostnou vstřícností.

Opouštím svět a zanechávám Ti svůj odkaz: Měj touhu po nebi! Snaž se jen o to, co je stálé, neproměnlivé a věčné!

Tvůj bratr Jan ze Salerma

+++

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (15)

IV. Další dějiny hradiska sv.Klimenta

Vykopávkový výzkum dosvědčuje, že v 10. století silně ochabl život na svatoklimentském hradisku: "Po zániku Velké Moravy, v mladší době hradištní, se sídelní plocha zmenšila a sahala od vrcholu hradiska již jen po vnitřní opevnění (podtrhujeme my), až se nakonec středověké osídlení soustředilo pouze na vrcholovou plošinku." (Hrubý, Tamtéž, s.45)

Neboť na základě vykopávek "již nyní... lze s naprostou jistotou konstatovat, že hradisko bylo vybudováno nejpozději v polovině 9. století,

jak ukazují nejstarší tamní keramické nálezy, a že bylo osídleno také po celé 10. a 11. století, třebaže méně hustě. V 10. a 11. století se osídlení soustředilo se blíže ke svatyni.

Dějiny nám pomáhají pochopit tuto němou skutečnost. **Kolem r.900 až 910 rozvrátili totiž Němci a Maďaři Velkou Moravu**, a to za dvojí účinné pomoci, bez níž by se to asi nebylo stalo:

1) **Předně** za pomoci zrádců z české země. Její kníže Spythněv, syn Bořivoje a sv.Ludmily, se r. 895, po smrti velkomoravského knížete Svatopluka, dal sám v Řezně do područí bavorského vládce Arnulfa, a tak i pod církevní správu latinsko-německého biskupa v Řezně, protože prý Moravané (Svatopluk) zacházeli s Čechy krutě... (Byli snad němečtí páni laskavější ? Byli snad němečtí biskupové svatější než sv.Metoděj ?)

2) **Dále** se tak stalo za pomoci zrádců z dnešního Slovenska, kde nitranský údělný kníže Svatopluk, druhý syn zemřelého knížete Svatopluka (který již dříve též zradil Němcům svého strýce, knížete Rostislava) zradil Němcům svého bratra, velkomoravského knížete Mojmir II.

Morava se stala "*malá*". V 10. a 11. století živořila jako "*velká*" kořist Němců, Maďarů, Poláků a Čechů; a její dnešní slovenská část právě tak.

V lesní samotě na Hoře sv.Klimenta v chřibských hvozdech však život nemusel docela zaniknout ani v této těžké době. Mohli se tam semknout ti z duchovních žáků sv.Cyrila a Metoděje, kteří doma, na Moravě, přežili jak nelidské rozeznání a pronásledování Wichingem (r.886), tak strašlivé rozdrčení velkolepého moravského státu (r.906-910), a chtěli zůstat až do konce věrně se zbytkem národa. Vždyť v duchu svých velkých Učitelů věřili, že je možné zabít tělo člověka a zničit stát, ale není možné zabít ducha, myšlenku, hodnotu, víru, pravdu a lásku. - Anebo mohlo být toto drahocenné duchovní ústředí oživeno a udržováno z Polska, z Povislí. Tam se podle některých historiků snad uchýlil biskup Gorazd s některými žáky (V Polsku byl nalezen starý Gorazdův životopis, v němž se Gorazd oslavuje jako světec.).

V současnosti se uvažuje o tom, zda se sv.Gorazd neuchýlil před Wichingem do jihoslovanského městečka GORAZDE, které leželo na Metodějových cestách do Říma. Nebylo snad pojmenováno právě podle sv.Gorazda? Odvození "pomadžarštěného" názvu GARAZDA na Slovensku od jména Gorazd je zatím jenom tvrzeno. A co konečně HORAŽDOVICE? Sídlo "Horažd'oviců"?

Odtud by asi pokračoval na rozhraní 10. a 11. století v cyrilometodějském díle na Moravě biskup Vracen, snad Gorazdův nástupce. - Konečně sem mohli přijít také věrní slovanští kněží z Čech. V každém případě se zde žilo dál, i když v menším rozsahu. Vykopávky to dokazují. A je-li tedy jisté, že tam byli slovanští mniši a kněží - třebaže později v menší míře - je právě tak

jisté, že tam měli nějaký cíl, že stále udržovali styk s lidem a lid s nimi, jak to zachytilo ústní lidové podání.

Podle těchto archeologických zjištění, "*hradisko bylo osídleno také po celé 10. a 11. století, třebaže méně hustě. Zdá se, že nejpozději během první poloviny 12. století pak opustlo.*" (Hrubý, Tamtéž, s.45.)

Opět se musíme ptát dějin. A dějiny říkají, že Čechy v 10. století poměrně kvetly. Jak se dostaly ze závislosti na Bavorsku? Díky nástupci Spytihněva, knížeti Václavovi. Kníže Václav, tím, že uznal nad sebou přímou svrchovanost "římského" císaře Jindřicha Ptáčníka, geniálně vytrhl svou vlast ze závislosti na Bavorsku, od níž dostal Čechy Spytihněv, Ludmilin syn a Václavův strýc. Čechy tak přestaly být pouhou provincií bavorského knížete - zdůrazňuje J.Pekař - a staly se rovnoprávnou součástí Svaté Říše Římské. Tak český panovník vystoupil na úroveň všech ostatních knížat Římské Říše, a stal se rovnocenným "partnerem" také bavorského vládce. Boleslav zabil svého bratra, protože s matkou Drahomírou spoléhali více na meč než na rozum - jako Polabané - a protože nechápali velikost plánů sv.Václava: pozvednout Čechy na mezinárodní, evropskou úroveň bez války, kterou by byli Němci chtěli, aby mohli i "české" Slované rozdrtit a zotročit. A do "evropského společenství" se tehdy dalo vstoupit pomocí světců jedině skrze moc Svaté Stolice a za předpokladu příznivého vztahu k Říši. Polákům a Maďarům se to podařilo, hlavně později, zásluhou mučedníka Čecha sv.Vojtěcha. Václavovi to překazil Boleslav na polovině cesty: císař si Václava vážil a Václav se právě chystal do Říma: obnovit Metodějovo arcibiskupství v Praze a dát i Čechy pod ochranu Svaté Stolice, jako Svatopluk r. 882 ? (MMFH,III) Boleslav I. musel nakonec stejně jít po Václavově cestě, ovšem pozdě a jako poražený. Boleslav II. buduje v Praze biskupství (r.973) a jeho sestra, ctihodná Mlada zakládá první benediktinský klášter (ženský) u sv.Jiří (r.973). Ale za Boleslava III. (999-1002) jsou Čechy rozchvácné ještě hanebněji, než kdysi Velká Morava, přičemž Němcům "pomáhali" Poláci. Oldřich (1012-1034) a hlavně Břetislav (1034-1055) zahajují nový vzestup. Břetislav vyhnal nepřátele a sjednotil Čechy, Moravu a část Slovenska, ve snaze obnovit velkomoravský stát, ale nyní s ústředím v Praze. To, že mu nešlo jen o územní růst, ale o oživení velkomoravské, cyrilometodějské myšlenky, je vidět z toho, že budoval své dílo pod ochranou sv.Klimenta, tak, jako sv. Cyril a Metoděj: svědčí o tom i vydaná mince.

Z duchovního hlediska tedy vynikají dvě velká světla:

sv.Vojtěch, pražský biskup (r.982-997), jehož otec Slavník - zvlášť věrný "moravskému duchu" - ovládal dvě pětiny české země při hranicích Moravy;

sv.Prokop (+ 1053), téměř vrstevník sv.Vojtěcha, a snad i žák, slovanský kněz z Chotouně u Kouřimi, rovněž z území Slavníkovců, zakladatel slovanského benediktinského kláštera na Sázavě (r.1032). Oba byli

cílevědomými pokračovateli cyrilometodějského díla, ovšem každý svým způsobem a podle nových vývojových okolností v Evropě.

Sv.Vojtěch se snažil v nových okolnostech, ale plně v cyrilometodějském duchu splnit staré Rostislavovo přání: *"Náš lid" - psal tehdy Rostislav cařihradskému císaři - "se zřekl pohanství a drží se křesťanského zákona. Nemáme však takového učitele, který by nám pravou křesťanskou víru vyložil v našem jazyku, aby též jiné kraje, vidouce to, nás napodobily. Nuže, pošli nám, pane, takového biskupa a učitele."* (Život Konstantinův, 14.)

Mnoho náznaků potvrzuje, že chtěl přijatelný výklad křesťanství pro všechny Slované a sv.Cyrila a Metoděje vedla tato myšlenka také. Proto sv.Metoděj přichází nakonec na Moravu jako papežský zplnomocněnec (legatus a latere) pro všechny slovanské země. Hadrián II. (867-870) napsal Kocelovi o sv.Metodějovi: *"Nejenom pouze tobě, ale i všem ostatním slovanským krajům jej posílám jako učitele od Boha a od svatého apoštola Petra, prvního náměstka a klíčníka království nebeského."* (Život Metodějův, 8.)

Pasovskému biskupovi Hermannrichovi, který věznil a týral sv.Metoděje, napsal: *" - kterého tyranu zuřivost jsi nepřevýšil ty svou zvířecí ukrutností? Správu svěřené církve (diecéze) jsi mu (tj.Metodějovi) znemožňoval... a do takové zběsilosti jsi upadl, že když ho vlekli na schůzku (vašich) biskupů, byl bys ho tloukl bičem na koně, kdyby ti v tom druhu nebyli zabránili... biskupa, rukou Apoštolského Stolce posvěceného a určeného za zvláštního našeho zplnomocněnce (legatis a latere) pro Slované..."*

A frízinskému biskupu Annonovi psal: *"Tvá smělost a nadutost přesahuje nejen oblaka, ale sama nebesa... Uchvátil jsi úřad Apoštolské Stolice a osobil jsi si jako nějaký patriarcha soud nad arcibiskupem... Metodějem..., jenž byl naším pověřeným vyslancem k národům (slovanským)." (J.Stanislav, Životy slovanských apoštolů Cyrila a Metoda, s.167, 169. - Scrivere sull'acqua, citováno.)*

Sv.Vojtěch věděl, že po rozdrčení Velké Moravy by k jejímu okamžitému územnímu obnovení byla nutná válka. Chtěl, aby se ohnisko cyrilometodějské myšlenky všeslovanského křesťanství přeneslo z Moravy na pražského biskupa, povýšeného ovšem na arcibiskupa, avšak v pravém duchu evangelia, a nikoli pomocí meče. Tak by se byl dostal z moci německé hierarchie a stal se hlavou misí mezi Slované. Jako to však Boleslav I. znemožnil Václavovi, tak to Boleslav II. a III. znemožnili Vojtěchovi, opět prolitím bratrské krve, tentokrát Slavníkovců, rukama Vršovců, dovolávajících se Boleslava. Ústředím "misí" mezi Slované se tak stal Magdeburg v Braniborsku, v Prusku...

Sv.Prokop byl dědicem cyrilometodějské lásky k Hoře", k mnišskému životu (Život Metodějův, 7.), ale již také nikoli ve smyslu výlučně východním, nýbrž jaksi "západo-východním": Sv.Prokop vkládá slovanský

duchovní odkaz do benediktinské formy, snad též proto, že byl téměř vrstevníkem a žákem sv.Vojtěcha. V každém případě k takovému postupu sv.Vojtěcha a hlavně sv.Prokopa přiměl myšlenkový vývoj Evropy: v té době Čarhrad strhl balkánské a ruské "slovanské" křesťanství k odtržení od Svaté Stolice. Sv.Vojtěch a Prokop věrně zachovali cyrilometodějský duchovní obsah, ale dali mu západní ztvárnění, aby tak dokázali svou věrnost k církevní jednotě: moravský jazyk, moravská Petrova mše, hlaholská Cyrilova abeceda.

Je skoro nemožné, že by ani sv.Vojtěch, ani sv.Prokop nebyli věděli o Hoře sv.Klimenta v době, kdy podle Kosmovy kroniky pravděpodobně vznikaly na české půdě ještě četné spisy na obranu moravského křesťanství, jako např. "*Privilegium moravské církve*" nebo "*Krátké dějiny Moravy a Čech*". (Kosmas, Kronika česká, I, 15.)

A domnívá-li se někdo, že světský slovanský kněz Prokop se vyučil slovanskému písmu a klášternímu životu někde "v Uhrách", mohlo to být též na svatoklimentské Hoře, protože v této době zmatků byli pány na jižní Moravě střídavě i Maďaři - Uhři. A není konečně vyloučeno, že na Klimentku měli slovanští mniši už také řeholi sv.Benedikta, jako potom Sázava, a daleko později i Emauzy v Praze podle "*glagolášů*" z Balkánu. Takže si sv.Prokop mohl přinést toto jedinečné splnutí východního ducha s klasickou západní formou už i také z Hory sv.Klimenta.

V 11.století rostou u nás početné benediktinské kláštery, snad jako odkaz nezapomenutelného Vojtěcha a konečně i Prokopa: Břevnov (993), Ostrov (999), Sázava (1032), Svatý Jan pod Skalou (1033), Rajhrad (1048), Opatovice (1085), Třebíč (1101), Kladruby (1108), Vilémov (1120)... aj. Většinou jsou zakládány panovnickým rodem. Roku 996 založil kníže Gejza v Uhrách na podnět sv.Vojtěcha benediktinské slavné opatství na "Chlumu sv. Martina" Panonský Chlum - Pánon Holma. Na posvátné hoře Zoboru u Nitry, kde od pradávna sídlili poustevníci, založil sv.Štěpán benediktinský klášter; pak přišel sv.Beňadik na horním Hronu (r.1075), aj. (B.Ráček, Československé dějiny, Praha 1933 2.vyd., s.51-52, 55.)

V 10. a 11. století tedy ještě mohli žít slovanští mniši i na svatoklimentské Hoře.

Hradisko sv.Klimenta, podle svědectví archeologických objevů, "*nejpozději během první poloviny 12. století pak opustlo*" (Hrubý, Tamtéž. s.45.)

To znamená, že podle svědectví z vykopávek mizí slovanský prvek u chrámu sv.Klimenta úplně v letech 1100-1150.

Z hlediska dějin je tento zánik asi vázán na osudy Prokopovy Sázavy. Za opata Božetěcha, slavného, ale asi příliš ctižádnostivého umělce, jenž mimo jiné založil a shromáždil na Sázavě bohatou slovanskou knihovnu, vypukly mezi slovanskými mnichy spory, snad ze závisti na Božetěchovy úspěchy. Proto roku 1096-97 vyhnal kníže Břetislav II. slovanské mnichy. Klášter pak

dal německo-latinským benediktinům z Břevnova. Jejich prvním dílem bylo potupné spálení slovanských knih. Z toho se dá usuzovat, že vnitřní spory mezi sázavskými slovanskými mnichy byly snad živeny uměle ze strany německo-latinské. Odtud vzešla záminka zničit to, co bylo základem kulturní převahy Slovanů nad Němci, a v čem sv.Cyryl a Metoděj spatřovali duši svého díla: SLOVANSKOU KNIHU. Kulturní škody takto vzniklé nelze vůbec vyčíslit. Kdo však ze Slovanů chtěl, směl zůstat na Sázavě, ale už jenom jako trpěný latiník (F.Palacký, Dějiny národu českého, I. (až do r.1253), Praha 1904, 6.vyd., s.187. Palacký píše: "Někteří mnichové slovanští, chodivše žebrotou po zemi, byli přijati potom z milosrdenství zase do kláštera, i poskytována jim do smrti chudičká výživa.")

Ostatní se rozešli, hlavně do "Uher". Možná, že to byl i poslední příliv slovanského dorostu na Horu sv.Klimenta, po němž přišel konec i tam. Tento konec mohl tedy skutečně nastat r. 1150, jak zjišťuje vykopávkový výzkum.

A poslední svědectví zdí, střepeň a hrobů - "Zdá se..., že (hradisko sv.Klimenta) ve 14. - 15. století ožívá znovu - a jak naznačují nejmladší nálezy polévané keramiky - zcela pustne teprve někdy počátkem 16. století. (Hrubý, Tamtéž, s.45.)

Pro toto oživení máme výslovný trojí zápis ze dne 18. dubna 1358.

Podle nálezů z vykopávek se zdá, že osídlení na svatoklimentské Hoře bylo od počátku dvojího rázu. Jedno bylo stálé, a to bylo soustředěno nahoře kolem svatyně, podle všeho mniši a klášterní pomocníci. Druhé bylo přechodné, vždy jen na určitý čas, a to mohl být jedině moravský lid, který se tam utíkal v těžkých dobách. Mohlo to začít již v letech 864-868, kdy lid byl veden na svatoklimentskou Horu důvěrou v nebeskou ochranu sv.Klimenta, touhou po útěchyplném slově sv.Cyryla a Metoděje, a ovšem také bezpečím v odlehlé lesní pustině, stranou válečných cest, za zásekami v chříbských zalesněných kopcích. A tak toto místo nabývalo ráz povšechného útočiště v každém nebezpečí, duchovním i světském, válečném. "A když pak hradisko svou rozlohou necelých 8 ha nedostačovalo tomuto novému určení, bylo rozšířeno stavbou onoho vnějšího opevnění v útočiště (refugium) o ploše 22 ha, a stalo se tak protějškem útočištného hradiska "Sklepiska" nad Košíky u Napajedel." (Hrubý, Tamtéž, s.58-59.)

"Je možné" - domýšlí Hrubý - "že nebezpečí přestalo, a proto nebylo již opevnění dokončeno. Ale moravský lid sem chodil dále: ° - ze zbožnosti svého ducha°, jak říkají listiny z r.1358. Tohoto roku vystupuje Hora sv.Klimenta už jako dlouho opuštěné poutní místo, již dávno bez kněží a bez jakýchkoli bohoslužeb, ale stále navštěvované. Říkají-li tedy vykopávky, že poslední známky osídlení zde mizí po r. 1100 - 1150, pak tato opuštěnost trvala 200-250 let. A přece moravský lid nezapomněl na své útočiště, a roku 1358 dosáhl jeho obnovení. *J.M.Veselý OP (Pokr.)*

Milá duše,

ožná by se Ti zdálo, že když se někdo narodí v dobré rodině urozeného původu a dostane se mu tam znamenité výchovy ve dvorních způsobech, tak že mu to snad stačí k dokonalosti. Mám ve svém rodině dobrou oporu.

Naopak mimo naši rodinu sleduji mnoho různých pohrom. Kolem nás trvá velké pohoršení lidí kvůli západnímu papežskému rozkolu. Houstnou řady odpadlíků od víry. Na každém kroku setkávám nějakou zatemnělou duši bloudící světem.

Mně však nestačí skvělé vymoženosti, jakých se mi dostává jako synu hraběte Lagnasco ze Savigliana. Toužím po dokonalosti a hlásání Krista hlavně těm davům, bloudícím světem a vzdalujícím se pravému štěstí.

Když se chci vzdělávat, moje rodina mi neklade žádné překážky. Nejvíce mě však vábí apoštolský způsob života, jak o něm tolik svědčí Kateřina Sienská. Někomu je dopřána milost, aby ho nějaká vynikající osoba přitáhla a doslova přistrčila k tomuto poslání vyvolených. Za mých časů však žádnou takovou skvělou postavu nevidím. Když se rozhoduji pro cestu našeho Otce Dominika, není to proto, že bych byl osobně potkal takového výtečného muže. Když usiluji o dokonalost, tedy ji hledám tam, kde ji hledám nějak vynikajícím způsobem zosobněnou. Jenže mezi lidmi objevuji jen samý průměr nebo ještě něco ubožejšího. Mohu říci, že se na Dominikově cestě k dokonalosti upínám na vzory, které jsou už na věčnosti. Když přicházím na svět, tak moje oblíbená Kateřina je už dvacet let u Pána. Pravda, dožívám se toho, že ji roku 1461 papež povznáší na oltář k veřejné úctě. Avšak za mlada se setkávám spíše s takovými vzory, které mě táhnou spíše na scestí.

Toužím po dokonalosti. Jsem přijat do řádu bratří Kazatelů. Přicházím do jednoho kláštera s mravy uvolněnými tak, jako všude ve světě, takže tu nevidím žádné živé vzory. Tak se upínám k našemu Pánu. Láska k duchovnímu odkazu Otce Dominika mě vede k věrnému plnění jeho předpisů. Ač jsem z bohatých poměrů, přesto opravdově usiluji o chudobu pro Krista a o pokoru. Současně v sobě bojuji, abych měl větší trpělivost s nevěřícími, ale možná ještě víc se svými bratry, kteří se spíše jen zdržují v řádu, protože jsou líní, změkčilí a neschopní uplatnit se ve světě. Bůh mi žehná. Tak po důkladné přípravě začínám své bratry vzdělávat. Posléze učím na univerzitě v Turíně. Savojský vévoda Amadeus IX. si mě volí za zpovědníka a duchovního vůdce. Největší břemeno na mě však doléhá po umučení Otce Bartoloměje, pověřeného vyšetřováním a odhalováním nepřátel našeho Pána. Inkvizice! Jak neoblíbený a nenáviděný úkol! A přece - když se nebudeš snažit každý blud správně vyšetřit a objasnit, zůstaneš v zajetí největšího zdroje bludů – své křesťanské nevědomosti a nevzdělanosti.

Uvažuji o tom, že už dávno nejsem mladý. Táhne mi na sedmdesátku. Jestli mě bludaři také umučí jako Otce Bartoloměje, pochválím Pána, že jsem si na světě dost užil, takže musím také něco vytrpět. Tak ten obávaný úkol vyšetřovatele přijímám. Horlivě ho zastávám, ale moudře, opatrně a hlavně s chápavým srdcem pro všechny bloudící.

Ať jsem hlavní inkvizitor nebo poslední prostřáček v Božím lidu, nepřetržitě se modlím. Potom si uchovávám pokoj v srdci i s tím sebevětším břemenem na zádech. Služba Bohu, to je opravdové šlechtictví ducha a skutečné kralování. Jako Ty, i já každou chvíli ochabuji. Tehdy se uchyluji do samoty, abych byl sám s naším Pánem. Před Ukřižovaným se pokořuji a konám tvrdá pokání za ty bloudící duše, které musím vyšetřovat a odhalovat. Aspoň vidíš, že jako inkvizitor nikoho neupaluji, a jestli někoho mučím, tedy trýzním jedině své tělo za ty nejzatvrzelejší bludaře. Proto tak rád odcházívám do samoty na horu poblíž Salluzza. Tam se mi před Ukřižovaným daří pokaždé znovu rozdmýchat oheň Boží lásky ve svém srdci. Pán mi skutečně žehná. Tak smím na tomto světě chválit Boha skoro celé čtrnácté století.

Tak si, milá duše, pamatuj, že spása je jedině v Bohu. Ostatní je klam.

Tvůj Aimo Taparelli

+++

17.srpna

Milá duše!

řebaže jsem krakowským kanovníkem, říkají mi zdrobnělou Jakuba, totiž Jacek z Opole. Když provázím našeho biskupa do Říma, tak jsem uchvácen zjevem a kázáním Otce Dominika. Bez dlouhého váhání jdu a nabízím mu svou pomoc.

Toužím sloužit Bohu po jeho boku. A nejsem sám. Bratr Česlav mě následuje. A s námi jde i Jindřich. Cestou z Říma do vlasti hlásáme evangelium. Naše kázání má velký ohlas už mezi Slovinci. Zakládáme klášter ve štýrském Hradci. Pak se s bratry Česlavem a Jindřichem vydáváme na Moravu. S pomocí Boží a místního vladaře zakládáme kláštery ve Znojmě, v Brně a Olomouci.

Zatímco můj bratr Česlav přechází do Čech, aby zanechal stopu Božího působení v Praze, Trutnově a Jablonném, sám se vydávám do Pruska a Pomořan. Jenže dlouho sám nezůstávám. Strhuji zástupy následovníků. Shromažďují se další a další. Tak s nimi zakládám nové kláštery. Jdu ve stopách mučedníka Vojtěcha. Pronikám i na Litvu. Ohlas je úžasný. Řada mladých Litvanů mě následuje a zaslubují se kráčet ke Kristus cestou našeho Otce Dominika. Shromažďují se v hlavním městě, aby se odsud mohli vydávat hlásat Krista. Nato zakládám klášter ve Lvově na Rusi.

Po vpádu tatarských hord se vracím mezi Prusy a znovu se vydávám do Ruska. V Kyjevě se dostáváme až na hranice území, dobytého Tatary. Pokládáš nás za nějaké dobrodruhy?

Nejdeme sami, nýbrž s Kristem a Marií. Sama Matka Páně mě povzbuzuje: "Raduj se, Hyacinte, můj synu! Neboj se! Jdi a hlásej Boží království, a já ti budu pomáhat." Opravdu cítím její pomoc. Hlavně při dobývání Kyjeva Tatary, mi ve snu zjevuje dobytí Kyjeva i s naším domem a chrámem Božím a strašné drancování.

Zjevuje se mi, že odnáším Nejsvětější Svátost ze svatostánku, abych ji ochránil před zneuctěním a odcházím do Polska. Když jdu kolem sochy naší Královny Marie, slyším hlas: "Jakže, ty odnášíš Syna a Matku tu necháváš? - Jsi těžká, Matičko, neunesl bych tě. - Jen mě vezmi. Láska ti vše ulehčí!" Podle vyššího vnuknutí tedy беру i sochu Panny Marie a s oběma sochama přecházím suchou nohou Dněpr.

Spolu s dalšími bílými bratry a sestrami se nám daří skoro nad celou Evropou se nám vztyčit Kristův kříž. Jenom na severu kolem Baltického moře zbývá ještě temná skvrna pohanství. Už svatý Vojtěch zde prolévá svou krev pro Krista. Spolu s bratry se vydáváme do Gdanska. Založením kláštera bratří Kazatelů v Gdansku plníme přání našeho Otce Dominika. Hlásáme Krista Prusům. Náš nový klášter v Gdansku je ohniskem misijní činnosti mezi Prusy.

Od počátku je však rozvoj našeho díla v Prusku ohrožován rozkolem mezi knížaty, stavícími se jako křesťané. Neméně smutná je však jejich dobytčinnost a hrabivost. Navenek se tváří jako křesťané a projevují nám, dominikánům, úctu. Zprvu nenápadně, ale posléze docela otevřeně a hrubým násilím se snaží dostat obrácené Prusy pod svou nadvládu.

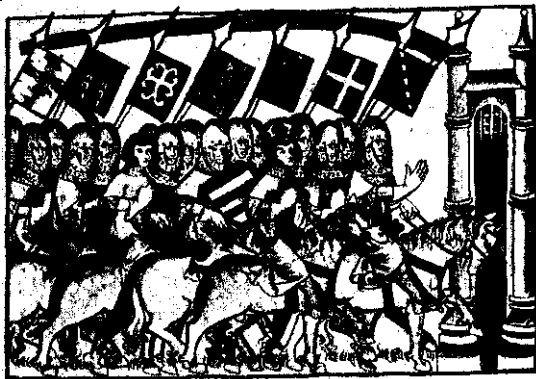
Roku 1226 povolává Konrád Mazovský Řád německých rytířů proti Prusům. Rytíři budují soustavu hradů - Kulm, Torun, Gdansk, Malbork. Prusové se podřizují hrubému násilí a navenek přijímají křest. Ovšem vůbec ne dobrovolně ani radostně, jak si přeje Svatý Otec, nýbrž z donucení a pod nátlakem. Takže to ve skutečnosti žádný opravdový křest není.

Velkým zklamáním pro mne je to, čeho se Prusové od počátku obávají. Přicházím se srdcem na dlani, abych jim místo chatrné lidské svobody umožnil nesmírnou svobodu Božích dětí. Naneštěstí jdou za mnou železní rytíři. Šíří svou moc ohněm a mečem. Srdce Prusů je už zřejmě obměkčeno krví svatého Vojtěcha a dalších mučedníků. Už jsou skoro ochotni přijmout Krista otevřeným srdcem. Jenže najednou přichází hrubý násilník s

obráceným železným křížem v pěsti. Jde je připravit o veškerou jejich svobodu.

Vynucované přijetí křtu je provázeno jejich poddanstvím a ztrátou politické samostatnosti. Prusko, které je s takovými obětmi získáváni pro Krista, nadlouho podléhá zlořádům nových mocipánů. Stává se državou špatných správců, nevěrných pastýřů.

To, co se svými bratry s vypětím sil vzděláváme, to docela ničí v šestnáctém století velmistr Řádu německých rytířů - Albrecht z Brandenburka, odpadlý k luteránství. Prusové zbavení, pod záminkou jejich pokřesťení, národní svobody, se mstí celé ostatní Evropě. Nadlouho se stávají ohniskem

válečného nebezpečí pro své okolí. Velkou nadějí pro pokojný rozkvět Evropy zůstává přivedení pruské země prosáklé krví a potom tolika misionářů zpět do Božího domu. Nikoli však nátlakem ani žádnou smlouvou či hospodářským spolkem, nýbrž dobrovolně a z lásky. Jedině tak najdeš domov v novém evropském domě.

*Tvůj bratr Hyacint
zvaný Jacek z Opole*

+++

18.srpna

Milá duše!

odle těla jsem Dominikův bratr, ale syn podle ducha. Od mládí objevuji našeho Pána v tichém ústraní. Tak se slavně zaslibuji jeho službě celým srdcem. Je mi dána milost rozjímavé modlitby. Najednou se však dozvídám o blahodárném působení

mého bratra Dominika mezi různými odpadlíky, kteří se vzdalují naší Pravdě a Lásce, vtělené do člověka. Tak neváhám a jdu mu na pomoc.

Jak se dovede radovat můj bratr Dominik, který prolévá slzy kvůli bloudícím a pohanům, když patřím k prvním, kdo chápou jeho velké dílo a berou na sebe bílé roucho s černou kápou! Prosté černobílé roucho, které oblékají albigenští bludaři, vzdalující se zlatu, barvitosti a nádheře církevních prelátů a hodnostářů, beru na sebe podle vzoru našeho Otce Dominika. Tak splýváme s šedou masou bludařů, ale neztrácíme se v ní díky Růženci naší Královny. V Paříži prožívám těžké chvíle mezi nepřáteli Krista. Pokorně si vyžebrávám skromné živobytí a tak se docela osvobozuji pro

hlásání Krista. Nečiním tak s žádnou výbojností ani přílišným halasem, nýbrž pokojně. Tato pokojná síla a vnitřní vyrovnanost je pro bloudící duše něčím neodolatelným. Tak získávám řadu pomocníků a následovníků. Zakládám tu tedy klášter svatého Jakuba.

Poté, co se kvůli rozjímání Krista v ústraní a jeho následnému hlásání vzdávám lásky ženy, Pán mi ukládá právě tuto lásku, ovšem zušlechtěnou v nejvyšší míře. Tak vidíš, že i do duše řeholníka, celým srdcem slavně zaslíbeného Kristu, se může a má vejít i láska, objímající celé svaté člověčenství, projevující se v určité osobě. Náš Otec Dominik mě odvolává z Paříže. Mám se ujmout duchovního vedení našich sester - mnišek v Madridu. Čini tak navzdory skutečnosti, že je zatím tak málo duchovních otců v našem řádě. Chápe však, jak naléhavě potřebují bílí bratři hlásající Krista právě uspořádanou modlitbu v klášteře mnišek. Tam se vytváří nenahraditelné duchovní zázemí dalšího rozvoje řádu. Kde chybí bratřím tato duchovní záloha mnišek, tam ustává rozvoj řádu a také stávající bratři snadno splynou s masou bloudících nepřátel Krista a podléhají svodům světa.

Podle Dominikova přání je tedy spojuji dohromady v tomto svatém stavu. A zde, v rodném Španělsku už zůstávám. Jen zřídka opouštím rozjímání v ústraní. Víím, jak velkých úspěchů při záchraně bloudících duší může řád s Boží milostí dosáhnout právě díky této tiché, a skoro neokázalé modlitbě v ústraní. Modlím se i za Tebe.

Tvůj bratr Mannes

+++

19.srpna

Milá duše,

řikají mi "div milosti", když spatřuji světlo světa v polovině sedmnáctého století Léta Páně. V Pise, svém rodišti, vstupuji do řádu Otce Dominika. Bratři mě posílají studovat do Boloně i do Paříže. Mám úspěch, protože cokoli si jednou přečtu, to už znám zpaměti. Kvůli mé znalosti Písma svatého a děl otců řeckých i latinských, zejména bratra Tomáše z Akvina, jsem pověřen vyučovat ve Florencii, a pak i na různých všeobecných studiích našeho řádu. Ten úkol plním, jak dovedu. Jenže já nejraději káži lidem, jak mi zobák narostl, totiž mou rodnou, "barbarskou" italštinou. Napodobuji tak Andělského doktora, za jehož časů je to pokládáno za smělou novotu. Káži až pětkrát denně, docela prostě a nestrojeně, zvláště o Královně řádu bratří Kazatelů, svaté Panně. Jako lidem své doby, tak i Tobě, milá duše, vzkazují, že budeš-li se vroucně modlit, tedy Ti přísahám při Ježíši Kristu, při Písmu svatém, při všech svatých, a dokonce i při spáse své ubohé duše, že o cokoli budeš prosit, dostaneš to. Říkám Ti, že spíše nebe a země pomínou, než by Tvá vroucí modlitba zůstala nevyšlyšena.

Tvůj bratr Jordán z Pisy

+++

Milá duše,

merika je prý je zemí neomezených možností. Přesto se ani ona neobejde bez Boží milosti a pomoci nebeských přímluvců. Američané se tváří svobodomyšlně, ale často jsou pyšní a postrádají úctu k svobodě jiných lidí a národů,

zvláště tmavé pleti.

Třebaže pocházím ze španělské šlechtické rodiny dona Gaspara de Florez, od dětství poznávám, jak málo znamená urozený původ. Můj otec připlouvá do Ameriky v touze po bohatství. Tam nachází moji maminku, také Španělku, ale narozenou v Novém světě. Je zbožná, tak, jak to vyžadují běžné způsoby. Ještě schopnější je však ve svém podnikání a dovednosti uživit naši velkou rodinu. Pocházím totiž z jedenácti dětí. A uživit je, to není nic snadného. Zejména když můj otec tak záhy a nadlouho onemocní. Naše maminka se pohotově dovede přizpůsobit a zřídí krejčovskou dílnu. Bohatí obyvatelé Limy si u nás dávají ušít šaty a dobře za to platí. Ať se mi to líbilo nebo ne, musím se od dětství učit švadleně. Je to výnosné a také potřebné pro ženu, která se má jednou dobře provdat.

Jmenuji se po babičce Isabela. Maminka mi říká Růže. Říkává, že po mém narození spatřuje nad mou kolébkou vznášející se růži. Babičce se to nelíbí. Přijímá toto mé nové jméno teprve tehdy, když je přijímám jako biřmovací jméno. Tehdy objevuje krásný mládenec. Uchází se o mou ruku. Až dosud přijímám všechna rozhodnutí mé matky za své. Můj otec je dlouhodobě upoután na lůžko a tak ve všem podléhám naší máti. Podle jejího přání je ze mě dovedná švadlena. Dovedu zhotovovat krásné výšivky. Jenže její rozhodnutí o mém zasnoubení nepřijímám. Tak mi dělá ze života peklo.

Tohle domácí násilí mě nepřekvapuje. Tehdy u nás v Peru teče krev proudem, zejména indiánská. Moji bratři Španěl se ženou jenom za zlatem. Zato já vidím od dětství svůj ideál v Kateřině Sienské. Jako ona i já prožívám s Kristem jeho utrpení do té míry, že zakouším na svém těle Kristovy rány. Toužím ji následovat cestou chudoby, čistoty a poslušnosti.

Když nepomáhá domácí násilí, přitahuje mě matka k světským stykům tím, že mě krásně strojí, líčí a ověšuje šperky. To všechno kvůli tomu, abych se někomu zalíbila a dobře se provdala. Zanedlouho mi to přináší trpké ovoce, protože mi Pán dopravá tělo i tvář, jaké se líbí. Ráda se toho však vzdávám kvůli následování Krista. Ostříhám si své krásné vlasy a násilím trýzním své krásné tělo. Namísto bití, kterým mě matka krutě trestá, sama podrobuji své tělo ranám, ale ne jako trest, nýbrž jen abych se pokořila před bičovaným Spasitelem a přiblížila se mu v jeho utrpení. Lidé mě pokládají za bláznivou. Nestojím o to, abych se líbila lidem, nýbrž jedině našemu Pánu. Moji rodiče pro to nemají žádné pochopení. Den co den dostávám strašné bití. Lidé světa

se posmívají mým nápadům a říkají mi "jeptiška". Matka mě obviňuje z pokrytectví a tím víc bývám bita.

Konečně zasahuje kněz. Napomíná matku: "Přestaň trápit svou dceru, když ji Duch Svatý přitahuje od dětství k duchovnímu stavu!" Tehdy se mi nabízí cesta. Sestry klaristky zakládají v Limě klášter. Vede je neteř limského arcibiskupa Otce Turibia. Dostávám nabídku ke vstupu do kláštera. Moji rodiče s tím souhlasí, protože bych tím byla zaopatřena i bez věna. Velmi mě to přitahuje. Nejen to, že tím uniknu z dosahu své strašné matky, ale i to, že se naplní můj životní ideál. Už je všechno vyřízeno. V neděli mě bratr doprovází do kláštera. Jenže já zápasím se svým lidským snem o své zbožnosti v klášteře. Stále mi drásá srdce matčina výtka, že jsem zbožný pokrytec. Srovnávám si svou rodinu s novou duchovní rodinou. Najednou vidím, v jak hrozných poměrech bych zanechala svou matku s nemocným otcem a s dětmi, které zdaleka nemají takové možnosti na manželství jako já, kterou Pán obdarovává líbeznou tváří a dovedností ve vyšívání.

Cestou do kláštera se zastavuji v kapli Panny Marie Růžencové. Poklekám před svatostánkem. Když bratr naléhá, abych už šla, najednou nemohu vstát. Ať dělám, co dělám, nemohu se zvednout od oltáře. Vidím v tom zvláštní znamení. Tak slibuji našemu Pánu i Panně Marii, že se vrátím domů a přijmu otcovský dům za svůj klášter. Pak najednou už mohu vstát a vracím se s bratrem domů.

Poté mi ještě několikrát nabízejí životní cestu mnišky v jiných klášterech. Moje rozhodnutí je však pevné. Přesto nalézám cestu dokonalosti. Ukazuje mi ji Kateřina Sienská. Tak se stávám dominikánskou terciářkou. Zním životopisy našich světců, Otce Dominika, Ludvíka Granadského, Rajmunda Pennafortského a dalších. Tak s radostí přijímám bílé roucho ve svých dvaceti letech a maminka mi blahopřeje se slzami v očích.

Co se mění v mém životě po slavném přijetí bílého roucha našeho Otce Dominika a zaslíbení se jeho cestě k dokonalosti? Navenek skoro nic. Pracuji dál jako předtím. Přitom se však stále víc spojuji s Bohem. Spím na tvrdém lůžku a v ústraní konám ještě tvrdší kající skutky, tak, aby se o tom, dozvěděl jedině náš Pán. Snažím se o to, aby moje zbožnost byla opravdová a co nejvíce skrytá. Své farizejství odhalím a zlomím jedině když se sama do krajnosti pokořím před křížem. Čím víc násilím pokořuji své tělo v ústraní před Ukřižovaným, tím víc mě Pán různým způsobem obdařuje. Uchovávám to všechno v srdci jako Maria, aby moje zbožnost a kajičnost neupadla v posměch lidí světa. Konečně, Bůh ví, třeba mají pravdu, když se mi posmívají. Samotné se mi zdá, že Boha vůbec neznám a že ho vůbec nemiluji. Vystavuji své tělo bolestnému trýznění. Duchovně však pořád žiji v poušti vyprahlosti, ochablosti a tuposti. Při této podivné zemdlenosti jsem plná bázně Boží. Cítím, jak je Bůh cizí. Zdá se mi, že od svého vstupu do Třetího řádu našeho Otce Dominika se Bohu vzdaluji. Přesto vytrvávám na této cestě dokonalosti.

A nikdo mi nepřináší útěchu, ani povzbuzení. Zpovědníci mi říkají, že jdu špatnou a nebezpečnou cestou. Duchovní osoby se velmi pohoršují nad mým poustevnictvím. Děkuji za ně našemu Pánu. Ani po jejich výtkách nepřestávám chválit našeho Pána: "Můj Ježíši, přenes na mě ještě víc své utrpení, ale rozmnož ve mně i svou Boží lásku."

Nadále žiji doma v rodině, stranou okázalého života španělského koloniálního města. Pomáhám své matce uživit početnou rodinu. Ve dne vyšívám pro rodinu, v noci šiji mešní roucha, abych projevila Pánu a našim dominikánským Otcům svou vděčnost. Moje maminka se vedle mě velmi mění. Už mě nekárá, že jsem marnotratná, když rozdávám vše, co je mi dostupné, těm, kdo to potřebují. Znovu a znovu se přesvědčuje, jak překvapivě se Boží Prozřetelnost stará o vše potřebné a bohatě nahrazuje vše, co je poskytnuto chudým.

Kromě toho se také starám o nemocné, hlavně Indiány, ale i Černochoy. Vodím je i k nám domů a maminka mi už dávno nebrání. Nejde mi jen o jejich uzdravení, ale také o jejich duši. Modlím se za ně a konám bolestná pokání za sebe a za všechny ostatní. Zaměřuji se na péči o spásu domorodého indiánského obyvatelstva, žijícího v hrozném ponížení. Ve staré kůlně v zahradě našeho domu mám svou kapličku. Tam i jinde se modlívám konám pokání za kněžské povolání mezi barevným lidem. Toužím si duchovně osvojit nějakého indiánského sirotka a přivést ho do služby Boží, aby mohl šířit radostnou zvěst Ježíše Kristu mezi barevným lidem.

Čím dál, tím víc poznávám potřebu své modlitby a svého pokání za naše Otce kazatele. Vyzývám je k horlivosti, ale také se za ně modlím a pokořuji své tělo. Dobře vím, že máme-li mít svaté kněze a horlivé kazatele, musím se o ně a za ně modlit a osobně se pokořovat před křížem. Modlím se a konám na své těle i za zřízení dalšího kláštera rozjímavých mnišek Druhého řádu Otce Dominika, třebaže se zdá, že o to lidé nemají zájem. Náš Pán mi dává poznat, že se krátce po mém odchodu ze světa vznikne takový klášter v Limě, zasvěcený svaté Kateřině Sienské. A opravdu, když ve svých jedenácti letech opouštím svět, dívám se od našeho Pána svým duchovním pohledem a vidím vzniknout a vzkvétat tento klášter v rodné Limě. Dnes vidím i Tebe a děkuji za Tebe našemu Pánu a vyprošuji Ti záplavu Božích milostí.

Tvoje Růžena z Limy

+++

26.srpna

Milá duše,

opravě se setkávám s apoštolským kázáním jako patnáctiletý, když k nám do Bevaně přicházejí dva dominikáni v postní době roku 1235. Sleduji každé jejich slovo. Velký pátek a Bílou sobotu setrvávám v modlitbách u kříže. Najednou dosahuji

pevného přesvědčení, že mě Bůh volá do Kazatelského řádu. Svěřuji se bratrům v bílém rouchu, a dozvídám se: "Dobrá. Vykonej celodenní půst o chlebě a vodě a celou noc probdi na modlitbách! Potom přijď!"

Po Velikonocích mě bratři odvádějí do Spoleta, kde konám noviciát. Pak vzdělávám své ctnosti a vedomosti, až dosahuji cíle. Už v pětadvaceti začínám kázat. Horlivě hlásám Krista sektě mikulášovců, šířících v Umbrii uvolněné sexuální mravy. Ustupuji. Dokonce i jejich vůdce obracím ke Kristu. Vítězím Kristovým křížem. Ke kříži se nejvíce upínám. Zřizuji klášter v Bevani. Lidé mají ke mně důvěru. Proto se ke mně utíkají s prosbami o vyšší pomoc v nemoci. Musím i různé zatemnělé křesťany nabádat, aby nežádali Pána Boha o zázračné uzdravení tam, kde jsou přirozené léky. Proto mi říkají "patron skrupulantů".

Hlavním zdrojem pevné víry, lásky a naděje je mi kříž se Spasitelem. Tam dlouho klečím, až na mě Pán sesílá rosu své svaté Krve. Současně mi říká: "Tato Krev ať je ti znamením spásy!" Okamžitě mě zaplavuje pokoj, jaký mi už nikdo nemůže vzít. Tato rosa shůry je připravena i pro Tebe! Jen poklekni před Křížem s naším Spasitelem!

Tvůj bratr Jakub z Bevagne

+++

Brněnská akademie duch.života ctih.Patrika Kužely O.P.

Smí každá horlivá duše toužit po cestě k dokonalému mystickému životu ve stále hlubším sjednocení s tebou, můj Pane?

Ať jsi kdokoli, smíš po tom toužit. Předně, když nabízím tyto vynikající milosti všem duším, tedy si všechny duše věrné všem milostem mohou aspoň v širším smyslu zasloužit tyto dary, tedy každá z nich smí toužit,

že dosáhne tohoto krásného cíle, užije-li k tomu všech prostředků.

Kromě toho dokazuje normální vývoj, že není přerušeni ani rozvázání v tomto božském řetězu modlitby. Tedy platí, že duše, jež opravdově a věrně začne pěstovat modlitbu, je povolána vystupovat až k nejvyšším vrcholům.

Potvrzuje ti to sv.Terezie a sv.Kateřina Sienská (Rozmluvy3. hl), sv.Vincenc Ferrerský (O duch.životě I. 3), Tomáš Kempenský (Násl. 2,1), sv.Jan od Kříže (Výstup na horu Karmel, kn.2, hl.4.13). V každém příbytku Hradu v nitru se ti naznačují některé zvláštní ctnosti, jejichž pěstování je přípravou na vyšší stupeň modlitby.

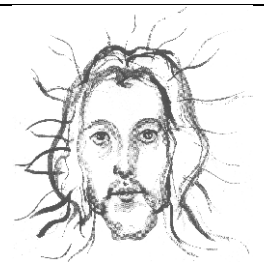
Předně odpírání pokušením. "Jakkoli je nejmenší ze všech, přece je tento první příbytek stejně vábný a plný pokladů. Kdo se dovede ubránit plazům, kteří se tam s ním dostali, ten se šťastně dostane dále." (Hrad v nitru, 1. příb., kap.2)

Za druhé, shoda tvé vůle s Mou vůlí. Pamatuj, že v tom spočívá největší dokonalost, k jaké se můžeš na duchovní cestě povznést. Čím víc pěstuješ tuto shodu, tím víc přijímáš ode Mne a tím víc také postupuješ na této cestě. (Hrad v nitru, 2.příb.)

Ve třetím příbytku ti doporučuji pěstování křesťanských ctností, a modlitby. Tento stav je jistě záviděníhodný. Zdá se, že tě připravuje na poslední příbytek. Touží po něm tvá duše? Já jí skutečně otevru. Vždyť pro své vynikající uzpůsobení smíš ode Mne očekávat každou milost.

Ve čtvrtých příbytcích ti zdůrazňuji pokoru. Dám se přemoci jedině tvou pokorou a splním všechna tvá přání. Dopřej mi, ať se tebou nakládám podle své svaté vůle a vedu tě, kam se Mi zlíbí. Kéž je tvá duše pokorná a odloučená ode všeho, ale skutečně, ne pouze v obrazotvornosti, která tě tak často mate! Nepochybuji, že dám tvé duši nejen milost klidu, nýbrž ještě mnoho jiného nad její touhy.

Potom následuje ještě úplnější a dokonalejší odřeknutí. S Mou pomocí můžeš velmi dobře dosáhnout opravdového sjednocení. Jenže usiluješ o to? Zříkáš se vlastní vůle a přidržuješ se Mé vůle? K přípravě na tuto vynikající milost ti pomůže láska. Pros Mne, aby tvá láska nikdy neochabla! Zachováš-li ji dokonalou, jistě dosáhneš sjednocení.

Stejně je tomu v šestých příbytcích. Tady jde o extatické sjednocení. Zde máš ty milosti, jež uděluji, komu chci. Snaž se zamilovat si Mne takovou láskou, jakou tě miluji, a dám ti vše, neboť po ničem netoužím tolik, jako nalézt, komu bych se mohl dát. Moje dary nezmenšují Moje bohatství. Zamiluj si Mě upřímnou láskou a přivedu tě k extatickému sjednocení.

Konečně na vrcholu mystického neopomenu dát tvé duši toto hluboké a zřejmé vědomí své přítomnosti. Jen Mi zachovej věrnost. Vymýtiš-li ze své duše všechnu příchyllost ke tvorům a odloučíš-li se od závislosti na nich, a to z lásky jen ke Mně, ani na chvíli se neomeškám a neprodleně naplním tvou duši sám sebou. Tvá duše dokonale věrná Mé milosti tedy neomylně dosáhne vrcholu dokonalosti a obdrží znamenité milosti nejvyššího mystického sjednocení.

Takovou věrnost však ve skutečnosti zachovává jen velmi málo duší. Nejde pouze o hříchy zcela dobrovolné. Jde o všechny nedokonalosti, které škodí věrnému spolupůsobení s Mou milostí, s Mým voláním a s Mou zvláštní láskou. Tyto nedostatky brzdí působnost Mé milosti a zbavují tvou duši nadpřirozených darů.

Z mnoha duší, které nejdou za voláním milosti s radostnou ochotou a neochvějnou věrností, mohou některým přesto dát nové milosti, které je i při všech nedbalostech mohou přivést na vrchol dokonalosti. To však jsou mimořádné případy, zkrátka mimo normální postup nadpřirozena. Tyto

mimořádné případy však nepředpokládají žádnou podvojnost duchovního života. Vztahují se na výjimečné případy mimo tuto samotnou a jedinou cestu dokonalosti v pravidelném řádu a soustavném pokračování, k nimž jsou obecně povolány všechny duše aspoň vzdáleně.

Jiné duše naproti tomu nikdy nenastupují tuto cestu, ani o ni nedbají, a když ji nastupují, v každém případě zůstávají jenom na cestě. Je to však vždy jediné jejich vinou. Tím není řečeno, že by nemohly dosáhnout aspoň nějaké dokonalosti. Ta by však byla velmi daleko za dokonalostí duší věrných nebo zvláště omilostněných.

Sv.Terezie Mi dává za pravdu, že nevedu všechny duše k sobě stejnou cestou. Tak, ačkoli všechny sestry jednoho kláštera pěstují modlitbu, neplyne z toho, že by byly všechny nazíravými sestrami. Je to nemožné (Cesta dokonalosti, kap.19). Avšak v další kapitole (22) dodává: že k sobě volám všechny. A jak by ne, když jsem sama Pravda. Kdyby tato hostina nebyla pro všechny, nezval bych všechny; a když je zvu, proč bych říkal: *Dám vám pít*. Mohl bych říci: Přijďte všichni, neztratíte nic v mé službě, dám vám nebeskou vodu, komu se Mi zalíbí. Avšak z toho, že nekladu žádné omezení do svého pozvání ani do svého slibu, jasně vidíš, že, když se někdo nezastaví na cestě, všichni budou pít tuto živou vodu.

Sv.Terezie dobře vidí, že si tato dvě naučení odporují jen zdánlivě. Proto vysvětluje, že zmínkou o dvou cestách chce utěšit ony ze svých sester, které, protože nejsou věrné všem milostem, mají naději pouze na menší dokonalost, nebo aspoň že neuznám za vhodné přehlédnout jejich nevěrnosti a uvést je do radosti nazírání.

I když ke Mně vede víc cest, přesto neříkám jedněm, aby šli touto cestou a druhým, aby šli nějakou jinou, nýbrž v přemíře svého milosrdenství připouštím, aby všichni šli pít z této božské studnice. (Cesta dokonalosti, kap. 21)

Proto hned od začátku modlitby měj naprostou důvěru, že tě nechám zvítězit, a že tvé snahy budou korunovány úspěchem. Neboj se, že tě nechám zahynout žízni, když tě přece zvu k osvěžení touto vodou. To ti stále opakují, protože si přejí uchránit tě od skleslosti mysli, do které upadají duše, které znají Mou dobrotu jen z víry a ne z osobní zkušenosti. (Cesta dokonalosti, kap. 25)

Nezapomeň, že před každým povznesením tě připravuji ponížením. Přijímej je jako přípravu na poslední příbytek a skutečně ti ho otevřu, budeš-li o to stát. (Hrad v nitru, 3. příb., kap. 1)

Divíš, se, proč tedy taková nepatrná menšina dosahuje těchto výšin nazírání? Jistě proto, že je velmi omezený počet těch, kdo odkládají své sobectví a velkodušně pěstují lásku k bližnímu a úplně se oddávají lásce ke Mně.

Už v mém Horském kázání můžeš jasně sledovat, jak řídká výjimka mezi těmi, kdo Mě vyhledávají, je ten, kdo žije podle vznešeného programu dokonalosti, který představuji svým učedníkům, stejně jako tobě. Je mi smutno, když vidím, jak málo je těch, kteří chápou a dokonale svým životem uskutečňují ona dvě přikázání úplného odříkání: Chce -li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe, a zamiluj si Mě z celého svého srdce, z celé své duše a z celé své mysli. - Kdyby bylo víc těch, kdo by věrně prováděli tato dvě přikázání, ve stejném poměru by vzrostl počet těch, kterým bych dopřál, aby se povznesli k výšinám nazírání.

Nestačí jen chtít hluboce nazírat a leccos si pro to odpírat, nýbrž si přeji i tvou prosebnou modlitbu. Proto podněcuji sestru Terezii, aby se modlila ke Mně, svému božskému Mistru, aby v tobě láska nikdy neochabla. Zachováš-li ji dokonalou, spolehni se, že ti dopřeji slíbené sjednocení. Můžeš si být jist, že když vymýtíš ze své duše všechnu přichylnost ke tvorům a odpoutáš se od závislosti na nich, ovšem ne z nějakého škarohlídství,

nýbrž z lásky ke Mně, který přesahují všechny tvory, hned tě naplním sám sebou. Když dávám tyto milosti právě tobě, dávám ti je z čisté blahovůle. Kdyby Mě však každý miloval tak, jak miluji každého, dal bych je všem.

Z toho chápeš, proč dopřávám svatým už na zemi dosáhnout mystického sjednocení se Mnou a proč se dokonalá svatost nemůže beze Mne obejít. (Pokr.)

+++

VDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně. IČ:70824118. Tel.:737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank.spojení: ČS Brno - 2024711359/0800, Konst.symb.8,Var.s.:2005, Název účtu: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP, www.cormier.cz, info@cormier.cz
